

Arrest

nr. 96 719 van 8 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit het dorp Kalaus, gelegen in de Republiek Tsjetsjenië. U woonde er samen met uw echtgenote Z.S. (OV X) en jullie kinderen.

In de nacht van 2 juni 2009 stormden militairen jullie huis binnen. U en uw vrouw werden geslagen en uw moeder werd geduwd. U werd naar een aparte kamer gebracht en ondervraagd. De militairen waren op zoek naar uw schoonbroer D., die ze ervan beschuldigden contacten te hebben met de rebellen. Hij woonde in hetzelfde dorp en kwam regelmatig bij jullie op bezoek. U kreeg van hen tien dagen de tijd

om ervoor te zorgen dat D. zich bij hen zou aangeven of om hen informatie te geven over waar hij zich bevond.

Vijf dagen later kwamen de militairen terug naar jullie huis. U stond buiten te roken en ze vroegen u om in hun auto te gaan zitten. Ze reden iets verder en begonnen u vragen te stellen over D.. Hierbij werd u ook geslagen. U had nog vijf dagen de tijd om hen informatie te verschaffen. Indien u dit niet zou doen, zouden ze u en uw familie doden. U vertelde uw vrouw die avond niet over dit voorval. Dat deed u pas de dag nadien. U belde die dag ook uw vriend K. en legde hem uw probleem uit.

Twee dagen later bracht K. u en uw vrouw naar uw schoonzus in Grozny. K. raadde u aan om het land te verlaten omdat het te gevaarlijk was geworden voor u.

In de periode dat u in Grozny verbleef, vernam u van K. dat er terug mannen naar jullie huis waren gekomen. Daarom nam hij u en uw vrouw mee naar zijn huis. Jullie verbleven ongeveer een week bij hem alvorens Tsjetsjenië te verlaten.

Jullie vertrokken op 2 juli 2009 uit Tsjetsjenië en kwamen in België aan op 7 juli 2009.

Jullie vroegen dezelfde dag nog asiel aan bij de Belgische autoriteiten.”

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u voor het leven van uzelf en uw gezin vreesde. Militairen, van wie u denkt dat het Kadyrovtsi waren, wilden via u uw schoonbroer D. in handen krijgen, of minstens zijn verblijfplaats te weten komen. Zij verdachten hem ervan banden met de rebellen te hebben.

Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u dat u en uw gezin gedood zullen worden. (CGVS d.d.29/09/2009; p.9, 10, 16)

Er dient echter te worden besloten dat u de door u verklaarde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat uw verklaringen aangaande de eisen van de militairen inconsistent zijn.

U verklaarde namelijk in eerste instantie dat zij u bij de inval op 2 juni tien dagen de tijd gaven en ze van u verwachtten dat u uw schoonbroer zou overtuigen om zich bij hen aan te geven, ofwel moest u hen onmiddellijk contacteren als u informatie over uw schoonbroer had of als hij bij jullie langs zou komen (CGVS, p.12), hetgeen impliceert dat u hen zelf moest contacteren.

Op de vraag of ze u instructies gaven over hoe u hen moest informeren of contacteren, antwoordde u vervolgens dat ze u niets zeiden en ze waarschijnlijk zelf zouden komen, maar u het eigenlijk niet wist. Even later ontkende u dan weer dat u de militairen zelf moest contacteren indien u informatie had over uw schoonbroer. (CGVS, p.12)

Deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielaanvraag, met name de eis tot medewerking van de militairen, en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid ervan.

Uw verklaringen aangaande deze eis zijn bovendien nog op een ander punt onaannemelijk. U verklaarde immers niet te weten wie deze militairen waren. U vermoedde enkel dat het Kadyrovtsi zijn. (CGVS, p.12)

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er verschillende federale

en lokale ordediensten actief zijn in Tsjetsjenië en dat zelfs de term 'Kadyrovtsi' een verzamelnaam voor verschillende diensten is.

Desondanks zouden ze u geen instructies hebben gegeven over hoe u hen moest contacteren. U opperde dat zij misschien zelf zouden langskomen, al wist u dat evenmin zeker. Nochtans gaf u aan dat u hen moest contacteren als uw schoonbroer naar jullie huis zou komen. (CGVS, p.12)

In dit geval mag evenwel logischerwijze worden aangenomen dat de militairen u minstens instructies zouden geven, opdat een eventuele arrestatie enige kans op slagen zou hebben.

Dat zij u daarentegen geen instructies gaven, terwijl u zelf niet wist wie deze militairen waren, is niet aannemelijk te noemen indien zij werkelijk wilden dat u zou helpen bij het arresteren van uw schoonbroer.

U stelde voorts dat de militairen na uw vertrek uit uw huis – waar uw moeder was achtergebleven – nogmaals zijn langs geweest in de periode dat u en uw vrouw in Grozny waren ondergedoken. Dit zou u vernomen hebben van uw vriend K..

U verklaarde verder niet te weten of de militairen nadien nog zijn langs geweest bij u thuis. (CGVS, p.15)

Daarnaast stelde u dat u sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië maar één keer contact hebt gehad met K.. Toen zou hij u gevraagd hebben om zijn telefoonnummer weg te gooien en zou hij ook gezegd hebben dat hij zelf van nummer zou veranderen. (CGVS, p.16)

Ondanks het feit dat u geen rechtstreeks contact met uw moeder hebt sinds uw vertrek uit jullie huis (CGVS, p.4, 15); ondanks het feit dat u behalve met K., met niemand in Tsjetsjenië contact onderhield – noch voor uw vertrek, noch erna (CGVS, p.16); en ondanks het feit dat eventuele bezoeken van militairen aan jullie huis een cruciale aanwijzing vormen voor (de actualiteit van) de door u verklaarde vrees voor vervolging, zou u toen hebben nagelaten om te proberen om een alternatieve manier van communiceren met hem af te spreken. U stelde dat zijn advies voor u voldoende was. (CGVS, p.16)

Indien hij werkelijk uw enige contactpersoon in Tsjetsjenië was, die u bovendien ook eerder had geholpen (CGVS, p.14, 15), mag verwacht worden dat u minstens een poging hiertoe zou ondernemen opdat u op de hoogte zou kunnen blijven van de evolutie van uw problemen.

Dat hij met u in contact zou kunnen komen indien dit nodig was omdat er voldoende mensen van Tsjetsjenië naar België reizen (CGVS, p.16), kan niet volstaan als verklaring.

Immers, dit betekent dat u op geen enkele manier het initiatief kon nemen om contact op te nemen, bv om te informeren naar een stand van zaken.

Bovendien rijst de vraag hoe personen die met nieuws naar België zouden komen, u zouden kunnen terugvinden (bv. indien u van woonplaats zou veranderen).

Daarenboven zou u niet geprobeerd hebben om contact op te nemen met de familie van uw vrouw, noch toen u nog in Tsjetsjenië was, noch erna. (CGVS, p.15-16) Nochtans werd u gevisieerd door de autoriteiten omdat zij op zoek waren naar de broer van uw vrouw.

Een dergelijk gebrek aan initiatief om op de hoogte te blijven van de situatie in uw land van herkomst valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Ten slotte dient nog vastgesteld te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande de door u gevolgde reisweg van Tsjetsjenië naar België en de hierbij gebruikte reisdocumenten.

U verklaarde dat u met een eerste minibus naar een plaats in Rusland werd gebracht, waar u moest overstappen in de minibus die u naar België zou brengen. Met deze eerste minibus passeerde u geen grenscontrole maar met de tweede wel.

U kon echter geen enkele informatie geven over de plaatsen die u passeerde in Rusland, zelfs niet de deelrepublieken. Nochtans verklaarde u onderweg borden met Russische opschriften te hebben gezien. Voorts kon u ook niet zeggen welke grens jullie passeerden met de tweede minibus, hoewel de minibus er een controle onderging. (CGVS, p.7, 8)

Dergelijke vage verklaringen zijn weinig aannemelijk te noemen.

Daarnaast kon u helemaal geen informatie geven over de eventueel voor jullie gebruikte reisdocumenten (om de Schengenzone binnen te reizen). Nochtans had u enkel uw rijbewijs bij, hetgeen niet voldoende is om de Schengenzone te betreden. U verklaarde tevens dat u zelf nooit een internationaal paspoort had gehad (CGVS, p.5). Uw echtgenote zou evenmin een internationaal paspoort hebben gehad. (Saitova – CGVS, p.4)

Ondanks het feit dat jullie zelf geen afdoende reisdocumenten hadden en hoewel jullie één grenscontrole zouden hebben ondergaan, kon u niet met zekerheid zeggen of de passeurs reisdocumenten voor jullie gezin hadden voorzien, noch wat voor documenten dit dan zouden zijn geweest, noch of jullie onder een valse of jullie eigen identiteit zouden hebben gereisd. Bovendien zouden de passeurs jullie geen instructies hebben gegeven over wat jullie moesten doen of zeggen bij een eventuele grenscontrole. (CGVS, p.8-9)

Een dergelijke onwetendheid is geenszins aannemelijk te nemen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij de eventuele ontdekking van clandestien reizende passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klanten absoluut niet op de hoogte zou brengen van de reisdocumenten die zouden worden gebruikt om te tonen in geval van controle.

Hierdoor ontstaat het sterke vermoeden dat u en uw echtgenote geldige internationaal paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden.

De geloofwaardigheid van uw asielerklaringen komt hierdoor verder in het gedrang.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Het enige door u neergelegde document, uw rijbewijs, vermag niet om bovenstaande vaststelling te wijzigen. Het bevat enkel gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden.”

1.3. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 oktober 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker voert tevens machtsoverschrijding aan.

Verzoeker stelt dat hij zich niet heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, aangezien hij voor zijn veiligheid vreesde en (zie het verzoekschrift, p. 7) “*men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is*”.

Hij is van mening dat de aanbreng van bewijs moet worden beoordeeld (zie p. 7) “*op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt*” en dat “*eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen*”.

Verzoeker stelt dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van hun verhaal (zie p. 8) “*gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen*” en dat het constante

rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend enkel op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal.

Hij benadrukt dat, wanneer er een twijfel blijft bestaan, dit ten goede moet komen van de asielaanvrager.

Verzoeker geeft vervolgens artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet weer en besluit dat hij absoluut niet begrijpt dat de commissaris-generaal van hem het vluchtelingenstatuut en de subsidiaire bescherming weigert.

Betreffende de eisen van de militairen, is verzoeker van mening dat hij (zie het verzoekschrift, p. 9) *“het zeer goed heeft uitgelegd”* en dat hij verklaarde dat de militairen hem niets zeiden. Volgens hem is dit detail (zie p. 9) *“van geen enkel nut om het mogelijk te maken om vast te stellen als er een vrees of niet in het hoofd van het eisende deel bestaat”* (sic). Hij stelt nog (zie p. 9) *“Dat de echte vraag zich in het aanwezige geval leggen is de volgende heeft: is er voor de verzoekende partij in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst ofwel een risico om een onmenselijke of vernederende behandeling te worden ondergaan ofwel een risico om gedood te worden”* (sic).

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat het onaannemelijk is dat verzoeker niet wist wie de militairen precies waren, legt verzoeker uit dat de mannen (zie p. 10) *“in zwart bij hem op 02 juni 2009 zijn binnengekomen”* en dat ze *“de moeite niet hebben genomen om te zeggen van welke dienst maakten zij deel uit aangezien zij bezig waren om de verzoekende partij te slaan”* (sic).

Het feit dat hij zich niet verder heeft geïnformeerd over zijn situatie, wijt hij aan het feit dat hij vreest voor zijn leven en dat van zijn moeder in Tsjetsjenië; hij legt uit (zie p. 10) *“dat hij dus niet in contact met haar zal ingaan want hij vreest dat dat hem nog geen problemen meer veroorzaakt”* (sic) en dat hij zijn vriend K. *“geen nutteloze problemen wil veroorzaken”*.

Hij stelt nog (zie p. 10) *“Dat het feit dat hij in contact met niemand van zijn land van herkomst is op zich een element ingaat dat het mogelijk maakt om te kunnen zich zeggen slechts bestaat er goed een vrees in het hoofd van de verzoekende partij dat vreest om in gevaar zijn leven of die van zijne te zetten door in contact met zijn geboorteland in te gaan”* (sic) en *“dat in dit geval, deze afwezigheid van contact tent om deze vrees te bewijzen”* (sic).

Verzoeker is van oordeel dat de commissaris-generaal (zie p. 10) *“geen rekening genoem heeft met alle elementen van zijn verhaal”* (sic); hij wijst op het *“zeer precies particulier karakter”* van zijn verhaal, alsook op het feit dat er geen tegenstrijdigheden waren tussen zijn verklaringen en die van zijn echtgenote.

Verzoeker laat aangaande zijn reisweg gelden dat verzoekende partij (zie p. 11) *“slechts kan beweren wat zij weet”* en dat *“zij waarschijnlijk op de hoogte is dat ze met valse documenten reisde, maar dat ze de identiteit en de nationaliteit waaronder ze reisde niet kent”*.

Verzoeker stelt dat hij zijn verklaringen niet kan bewijzen, maar stelt de vraag (zie p. 12) *“hoe zou ze anders gedaan hebben om tot België te geraken”*; hij herhaalt dat, als er twijfel is, deze ten goede moet komen aan de asielzoeker.

Waar de commissaris-generaal vermoedt dat verzoeker en zijn vrouw hun internationale paspoorten achterhouden, antwoordt verzoeker dat het gaat (zie p. 12) *“om gewoon een sterk vermoede”* (sic) en dat de commissaris-generaal *“geen objectieve element (heeft) om dat te vermoeden”*.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal zie p. 12) *“een klaarblijkelijke vergissing begaat van appreciatie en de principes schendt van goede administratie en evenredigheid”*.

Hij stelt dat de commissaris-generaal, zelfs indien de asielaanvraag niet gegrond was in de zin van de vluchtelingenstatus, toch zijn beslissing diende te motiveren omtrent de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoeker kent de commissaris-generaal schijnbaar het belang niet van de notie (zie p. 12) *“subsidiaire bescherming”*, terwijl de weigering ervan *“op volledige wijze, een motivatie vergt”*.

Verzoeker verwijst naar zijn verhoor en houdt vol dat het risico op foltering of onmenselijke of degraderende behandelingen goed en degelijk bewezen is.

Hij besluit dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en dat van hem de vluchtelingenstatus moet worden erkend, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Verzoeker vraagt hem de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt hij hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad ziet verder niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding.

Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd.

Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

De Raad merkt tevens op dat de aangevoerde schending van "*de principes van goede administratie*" als middel onontvankelijk is. In zoverre verzoeker doelt op de beginselen van behoorlijk bestuur, laat hij immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel is in deze evenmin dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. Waar verzoeker stelt in zijn verzoekschrift stelt dat hij zich niet heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen eens de beslissing om zijn land te verlaten genomen was, omdat hij voor zijn veiligheid vreesde en *“men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is”*, en verder uitweidt over de bewijslast en het voordeel van de twijfel, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel rust bij de asielzoeker zelf; hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen.

De Raad wijst erop dat verzoekers verklaringen slechts een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn en dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen.

Dit bleek in casu echter niet het geval.

Zo stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoekers verklaringen aangaande de militairen inconsistent zijn:

“Vooreerst dient erop te worden gewezen dat uw verklaringen aangaande de eisen van de militairen inconsistent zijn.

U verklaarde namelijk in eerste instantie dat zij u bij de inval op 2 juni tien dagen de tijd gaven en ze van u verwachtten dat u uw schoonbroer zou overtuigen om zich bij hen aan te geven, ofwel moest u hen onmiddellijk contacteren als u informatie over uw schoonbroer had of als hij bij jullie langs zou komen (CGVS, p. 12), hetgeen impliceert dat u hen zelf moest contacteren.

Op de vraag of ze u instructies gaven over hoe u hen moest informeren of contacteren, antwoordde u vervolgens dat ze u niets zeiden en ze waarschijnlijk zelf zouden komen, maar u het eigenlijk niet wist. Even later ontkende u dan weer dat u de militairen zelf moest contacteren indien u informatie had over uw schoonbroer. (CGVS, p. 12)

Deze inconsistentie raakt aan de kern van uw asielaanvraag, met name de eis tot medewerking van de militairen, en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid ervan.

Uw verklaringen aangaande deze eis zijn bovendien nog op een ander punt onaannemelijk. U verklaarde immers niet te weten wie deze militairen waren. U vermoedde enkel dat het Kadyrovtsi zijn. (CGVS, p. 12)

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er verschillende federale en lokale ordediensten actief zijn in Tsjetsjenië en dat zelfs de term ‘Kadyrovtsi’ een verzamelnaam voor verschillende diensten is. Desondanks zouden ze u geen instructies hebben gegeven over hoe u hen moest contacteren. U opperde dat zij misschien zelf zouden langskomen, al wist u dat evenmin zeker. Nochtans gaf u aan dat u hen moest contacteren als uw schoonbroer naar jullie huis zou komen. (CGVS, p. 12)

In dit geval mag evenwel logischerwijze worden aangenomen dat de militairen u minstens instructies zouden geven, opdat een eventuele arrestatie enige kans op slagen zou hebben.

Dat zij u daarentegen geen instructies gaven, terwijl u zelf niet wist wie deze militairen waren, is niet aannemelijk te noemen indien zij werkelijk wilden dat u zou helpen bij het arresteren van uw schoonbroer.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij de eisen van de militairen *“zeer goed heeft uitgelegd”* en dat hij verklaarde dat de militairen hem niets zeiden. Volgens hem is dit detail *“van geen enkel nut om het mogelijk te maken om vast te stellen als er een vrees of niet in het hoofd van het eisende deel bestaat”* (sic) en hij stelt *“Dat de echte vraag zich in het aanwezige geval leggen is de volgende heeft: is er voor de verzoekende partij in het geval van een terugkeer naar het land van herkomst ofwel een risico om een onmenselijke of vernederende behandeling te worden ondergaan ofwel een risico om gedood te worden”* (sic).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen

van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, quod non in casu.

De Raad ziet verder niet in hoe verzoekers opmerkingen dat de militairen *“in zwart bij hem op 02 juni 2009 zijn binnengekomen”* en dat ze *“de moeite niet hebben genomen om te zeggen van welke dienst maakten zij deel uit aangezien zij bezig waren om de verzoekende partij te slaan”*, afbreuk zouden doen aan de vaststelling dat de militairen minstens instructies zouden hebben gegeven opdat een eventuele arrestatie enige kans op slagen zou hebben, temeer gezien verzoeker zelf verklaarde dat hij niet wist wie de militairen waren en gezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, bovendien blijkt dat er verschillende federale en lokale ordediensten actief zijn in Tsjetsjenië en dat zelfs de term ‘Kadyrovtsi’ een verzamelnaam voor verschillende diensten is.

De verklaringen dienaangaande van verzoeker zijn onaannemelijk en inconsistent en keren zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De commissaris-generaal merkte in zijn beslissing verder het volgende op:

“U stelde voorts dat de militairen na uw vertrek uit uw huis – waar uw moeder was achtergebleven – nogmaals zijn langs geweest in de periode dat u en uw vrouw in Grozny waren ondergedoken. Dit zou u vernomen hebben van uw vriend K.. U verklaarde verder niet te weten of de militairen nadien nog zijn langs geweest bij u thuis. (CGVS, p.15) Daarnaast stelde u dat u sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië maar één keer contact hebt gehad met K.. Toen zou hij u gevraagd hebben om zijn telefoonnummer weg te gooien en zou hij ook gezegd hebben dat hij zelf van nummer zou veranderen. (CGVS, p.16) Ondanks het feit dat u geen rechtstreeks contact met uw moeder hebt sinds uw vertrek uit jullie huis (CGVS, p.4, 15); ondanks het feit dat u behalve met K., met niemand in Tsjetsjenië contact onderhield – noch voor uw vertrek, noch erna (CGVS, p.16); en ondanks het feit dat eventuele bezoeken van militairen aan jullie huis een cruciale aanwijzing vormen voor (de actualiteit van) de door u verklaarde vrees voor vervolging, zou u toen hebben nagelaten om te proberen om een alternatieve manier van communiceren met hem af te spreken. U stelde dat zijn advies voor u voldoende was. (CGVS, p.16) Indien hij werkelijk uw enige contactpersoon in Tsjetsjenië was, die u bovendien ook eerder had geholpen (CGVS, p.14, 15), mag verwacht worden dat u minstens een poging hiertoe zou ondernemen opdat u op de hoogte zou kunnen blijven van de evolutie van uw problemen. Dat hij met u in contact zou kunnen komen indien dit nodig was omdat er voldoende mensen van Tsjetsjenië naar België reizen (CGVS, p.16), kan niet volstaan als verklaring. Immers, dit betekent dat u op geen enkele manier het initiatief kon nemen om contact op te nemen, bv om te informeren naar een stand van zaken. Bovendien rijst de vraag hoe personen die met nieuws naar België zouden komen, u zouden kunnen terugvinden (bv. indien u van woonplaats zou veranderen). Daarenboven zou u niet geprobeerd hebben om contact op te nemen met de familie van uw vrouw, noch toen u nog in Tsjetsjenië was, noch erna. (CGVS, p.15-16) Nochtans werd u geviseerd door de autoriteiten omdat zij op zoek waren naar de broer van uw vrouw. Een dergelijk gebrek aan initiatief om op de hoogte te blijven van de situatie in uw land van herkomst valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.”

In zijn verzoekschrift laat verzoeker gelden dat hij vreest voor zijn leven en dat van zijn moeder in Tsjetsjenië; hij verklaart *“dat hij dus niet in contact met haar zal ingaan want hij vreest dat dat hem nog geen problemen meer veroorzaakt”* (sic) en dat hij zijn vriend K. *“geen nutteloze problemen wil veroorzaken”*.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij meerdere pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst.

De nalatige handelingen van verzoeker wijzen op een gebrek aan interesse en doen ernstige twijfels rijzen over de ernst van zijn voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal hechtte ten slotte geen geloof aan verzoekers reisweg.

In zijn verzoekschrift stelt verzoekende partij daaromtent dat ze *“slechts kan beweren wat ze weef”* en dat *“ze waarschijnlijk op de hoogte is dat ze met valse documenten reisde, maar dat ze de identiteit en de nationaliteit waaronder ze reisde niet kent”*. Hij stelt dat hij zijn verklaringen niet kan bewijzen, maar vraagt zich af *“hoe zou ze anders gedaan hebben om tot België te geraken”*.

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen en vraagstelling niet aantonen dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, onjuist is of verkeerd werd geïnterpreteerd.

Uit de informatie blijkt dat bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en -bedoelingen. Verzoekers verklaringen milderen de strengheid van de controles niet.

De Raad deelt bijgevolg het vermoeden dat verzoeker en zijn echtgenote hun internationale paspoorten achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door hen verkregen visum voor hun reis naar België, het moment en de wijze waarop ze uit hun land vertrokken zijn, verborgen te houden.

De opmerkingen in het verzoekschrift dat het gaat "*om gewoon een sterk vermoede*" (sic) en dat de commissaris-generaal "*geen objectieve element (heeft) om dat te vermoeden*" (sic), doen geen afbreuk aan de ernst van dit vermoeden dat terecht is gezezen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoeker voert aan dat de commissaris-generaal blijkbaar het belang niet kent van de notie "*subsidiare bescherming*", terwijl de weigering van deze status "*op volledige wijze, een motivatie vergt*". De Raad stelt vast dat dit verwijt elke feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiare beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Waar verzoeker in het kader van zijn vraag om subsidiare bescherming verwijst naar zijn relaas, merkt de Raad vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas een wezenlijke vereiste is.

Een ongeloofwaardig relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiare beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 29 september 2012 op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaart zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus; er kan geen "*klaarblijkelijke vergissing van appreciatie*" worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE